Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 15. septembra 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Informačná spoločnosť — Voľný pohyb služieb — Podnikateľ prevádzkujúci miestnu bezdrôtovú sieť (WLAN) — Bezplatné sprístupnenie verejnosti — Zodpovednosť sprostredkovateľov — Mere conduit (‚Púhy kanál') — Smernica 2000/31/ES — Článok 12 — Vylúčenie zodpovednosti — Neznámy používateľ tejto siete — Porušenie práv nositeľov práv k chránenému dielu — Povinnosť zabezpečiť sieť — Zodpovednosť podnikateľa za škodu"

Vo veci C-484/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I, Nemecko) z 18. septembra 2014 a doručený Súdnemu dvoru 3. novembra 2014, ktorý súvisí s konaním:

Tobias Mc Fadden

proti

Sony Music Entertainment Germany GmbH,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory L. Bay Larsen, sudcovia D. Šváby, J. Malenovský (spravodajca), M. Safjan a M. Vilaras,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 9. decembra 2015,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Tobias Mc Fadden, v zastúpení: A. Hufschmid a C. Fritz, Rechtsanwälte,

— Sony Music Entertainment Germany GmbH, v zastúpení: B. Frommer, R. Bisle, M. Hügel, Rechtsanwälte,

— poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,

— Európska komisia, v zastúpení: K.-P. Wojcik a F. Wilman, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 16. marca 2016,

* Jazyk konania: nemčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 12 ods. 1 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Tobiasom Mc Faddenom a spoločnosťou Sony Music Entertainment Germany GmbH (ďalej len „Sony Music“) vo veci prípadnej zodpovednosti pána Mc Faddena za používanie tretími osobami bezdrôtovej miestnej siete [*Wireless local area network* (WLAN)], ktorú pán Mc Fadden prevádzkuje a prostredníctvom ktorej bol verejnosti bez povolenia sprístupnený zvukový záznam vyrobený spoločnosťou Sony Music.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 98/34

3 Európsky parlament a Rada prijali smernicu 98/34/ES z 22. júna 1998, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, ako aj pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37; Mim. vyd. 13/020, s. 337), ktorá bola zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998 (Ú. v. ES L 217, 1998, s. 18; Mim. vyd. 13/021, s. 8, ďalej len „smernica 98/34“).

4 Odôvodnenia 2 a 19 smernice 98/48 stanovujú:

„(2) keďže pre širokú škálu služieb v zmysle článkov 59 a 60 zmluvy [o ES, teraz články 46 a 57 ZFEÚ] bude prínosom, že Informačná spoločnosť ponúka ich poskytovanie na diaľku, elektronicky a na individuálne požiadania ich príjemcu;

…

(19) keďže na základe článku 60 zmluvy [o ES, teraz článok 57 ZFEÚ] v zmysle jeho interpretácie súdnym dvorom na základe precedenčného práva znamená pojem ‚služby‘ bežne služby poskytované za odmenu; keďže v prípade činností vykonávaných štátom v rámci jeho povinností najmä v sociálnej oblasti a v oblasti kultúry, vzdelávania a spravodlivosti bez toho, že by bral do úvahy ich komerčnú stránku, takáto charakteristika chýba…“

5 Článok 1 smernice 98/34 stanovuje:

„Na účely tejto smernice platia nasledujúce vymedzenia pojmov:

…

2. ‚služba‘ je každá služba poskytovaná informačnou spoločnosťou, to jest každá služba, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

…“

Smernica 2000/31

6 Odôvodnenia 18, 41, 42 a 50 smernice 2000/31 znejú takto:

„(18) Služby informačnej spoločnosti zahŕňajú celú škálu ekonomických činností, ku ktorým dochádza on-line;… služby informačnej spoločnosti nie sú výlučne obmedzené na služby, ktoré vedú k vzniku zmluvného vzťahu on-line, ale sa rozširujú aj na služby, ktoré nie sú platené ich príjemcami, pokiaľ predstavujú ekonomickú činnosť, ako sú napríklad služby poskytujúce on-line informácie alebo komerčnú komunikáciu alebo tie, ktoré poskytujú nástroje umožňujúce vyhľadávanie, prístup a získavanie údajov; služby informačnej spoločnosti taktiež zahŕňajú služby pozostávajúce… [z poskytovania] prístupu do komunikačnej siete…

…

(41) Táto smernica nastoľuje rovnováhu medzi rôznymi záujmami, ktoré sú v stávke, a ustanovuje zásady, na ktorých môžu spočívať dohody a normy tohto odvetvia.

(42) Výnimky zo zodpovednosti ustanovené v tejto smernici sa vzťahujú len na prípady, kde činnosť poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti je obmedzená na technický proces prevádzky a poskytovania prístupu ku komunikačnej sieti, prostredníctvom ktorej sa prenášajú alebo dočasne uchovávajú informácie sprístupnené tretím stranám s jediným účelom, zabezpečiť, aby bol prenos efektívnejší, táto činnosť má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, ktorá znamená, že poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti nemá ani nepozná, ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané.

…

(50) Je dôležité, aby navrhovaná smernica o harmonizácii určitých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti a táto smernica nadobudli účinnosť približne v rovnakom časovom merítku s cieľom vytvoriť jasný rámec pravidiel týkajúcich sa otázky zodpovednosti sprostredkovateľov za porušenie autorských práv a s nimi súvisiacich práv na úrovni spoločenstva.“

7 Článok 2 tejto smernice, nazvaný „Definície“, stanovuje:

„Na účely tejto smernice majú nasledujúce výrazy uvedený význam:

a) ‚služby informačnej spoločnosti‘: služby v zmysle článku 1 ods. 2 smernice [98/34];

b) ‚poskytovateľ služieb‘: každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje služby informačnej spoločnosti;

…“

8 Daná smernica obsahuje vo svojej kapitole II oddiele 4 s názvom „Zodpovednosť sprostredkovateľov poskytovateľov služieb [Zodpovednosť poskytovateľov sprostredkovateľských služieb – *neoficiálny preklad*]“ články 12 až 15.

9 Článok 12 tej istej smernice, nazvaný „Mere conduit“ („Púhy kanál“), stanovuje:

„1. Ak poskytovaná služba informačnej spoločnosti pozostáva z prenosu informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, prostredníctvom komunikačnej siete alebo z poskytnutia prístupu do komunikačnej siete, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služieb nebol zodpovedný za prenášané informácie za podmienky, že poskytovateľ:

a) neiniciuje prenos (nedal podnet na začatie prenosu);

b) nevyberá príjemcu prenosu; a

c) nevyberá ani neupravuje informácie, ktoré sú prenášané.

…

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov.“

10 Článok 13 ods. 1 smernice 2000/31, nazvaný „Caching (Ukladanie informácií v pamäti)“, stanovuje:

„1. Ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z prenosu informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, prostredníctvom komunikačnej siete, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za automatické, dočasné a prechodné uloženie týchto informácií, ktoré je urobené výlučne za účelom zefektívnenia ďalšieho prenosu informácií k ďalším príjemcom služby na ich žiadosť, za podmienky, že:

a) poskytovateľ neupravuje informácie;

b) poskytovateľ dodržiava podmienky prístupu k informáciám;

c) poskytovateľ dodržiava pravidlá ohľadom aktualizácie informácií, ktoré sú špecifikované spôsobom všeobecne uznávaným a používaným v tomto odvetví;

d) poskytovateľ nezasahuje do zákonom povoleného používania technológie, ktorá je všeobecne uznávaná v tomto odvetví, s cieľom získať údaje o používaní informácií; a

e) poskytovateľ koná promptne, aby odstránil alebo zamedzil prístup k informáciám, ktoré uložil, potom ako sa dozvie skutočnosť, že informácie boli na pôvodnom zdroji prenosu odstránené zo siete, alebo k nim bol zamedzený prístup, alebo že súd alebo správny orgán nariadili ich odstránenie alebo zamedzenie prístupu k nim.“

11 Článok 14 tejto smernice s názvom „Uloženie informácií na hostiteľskom počítači“ stanovuje:

„1. Ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby, pod podmienkou, že:

(a) poskytovateľ nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách a čo sa týka nárokov na náhradu škody, nie je si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie;

alebo

(b) poskytovateľ, po zistení alebo uvedomení si týchto skutočností, koná promptne, aby odstránil alebo znemožnil prístup k informáciám.

2. Odsek 1 sa neuplatní, ak príjemca služby koná na základe právomoci od poskytovateľa alebo pod jeho vedením [koná pod vedením alebo dohľadom poskytovateľa – *neoficiálny preklad*].

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov, a nemá vplyv ani na možnosť členských štátov, aby začali konanie, ktoré by nariadilo odstránenie alebo znemožnenie prístupu k informáciám.“

12 Článok 15 uvedenej smernice s názvom „Žiadna všeobecná povinnosť monitorovať [Neexistencia všeobecnej povinnosti monitorovať – *neoficiálny preklad*]“, vo svojom odseku 1 stanovuje:

„Členské štáty neuložia poskytovateľom všeobecnú povinnosť pri poskytovaní služieb, na ktoré sa vzťahujú články 12, 13 a 14, aby monitorovali informácie, ktoré prenášajú alebo ktoré uložili, ani všeobecnú povinnosť aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť.“

Smernica 2001/29/ES

13 Odôvodnenie 16 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230) stanovuje:

„Zodpovednosť súvisiaca s činnosťou v prostredí sietí sa týka nielen autorských práv a súvisiacich práv, ale aj iných oblastí, ako je ohováranie, klamlivá reklama alebo porušenie obchodných známok a rieši sa horizontálne v smernici [2000/31], ktorá objasňuje a harmonizuje rôzne právne otázky súvisiace so službami informačnej spoločnosti vrátane elektronického obchodu. Táto smernica sa má uplatňovať v rovnakom časovom horizonte, aký je určený pre smernicu o elektronickom obchode, keďže uvedená smernica tvorí harmonizovaný rámec princípov a opatrení, ktoré sú relevantné, *inter alia*, pre veľkú časť tejto smernice. Táto smernica platí bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia týkajúce sa povinnosti v uvedenej smernici.“

Smernica 2004/48/ES

14 Článok 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004, o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32), s názvom „Rozsah pôsobnosti“ stanovuje:

„…

3. Touto smernicou nie sú dotknuté:

a) … smernica [2000/31] vo všeobecnosti a najmä články 12 až 15 [danej] smernice…;

…“

Nemecké právo

15 Na základe § 7 až § 10 Telemediengesetz (zákon o mediálnych službách) z 26. februára 2007 (BGBl. I, s. 179), v znení naposledy zmenenom a doplnenom zákonom z 31. marca 2010 (BGBl. I, s. 692) (ďalej len „zákon o mediálnych službách“), sa do vnútroštátneho práva prebrali články 12 až 15 smernice 2000/31.

16 § 7 zákona o mediálnych službách stanovuje:

„1. V súlade so všeobecnými predpismi sú poskytovatelia zodpovední za svoje vlastné informácie, ktoré zverejňujú na účely ich použitia.

2. Poskytovatelia v zmysle § 8 až § 10 nemajú povinnosť monitorovať informácie, ktoré prenášajú alebo ktoré uložili, ani aktívne zisťovať skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by naznačovali, že ide o nezákonnú činnosť. Povinnosti uložené všeobecnými právnymi normami zakladajúcimi povinnosť odstrániť informácie alebo znemožniť k nim prístup nie sú dotknuté neexistenciou zodpovednosti poskytovateľa podľa § 8 až § 10. …“

17 § 8 ods. 1 zákona o mediálnych službách stanovuje:

„Poskytovatelia nenesú zodpovednosť za informácie, ktoré prenášajú na komunikačnej sieti alebo ku ktorým poskytujú prístup, aby boli použité, pokiaľ:

(1) nedali podnet na začatie prenosu;

(2) nevybrali príjemcu prenosu, a

(3) nevybrali ani nepozmenili informácie, ktoré sú predmetom prenosu.

Prvá veta sa neuplatní, ak poskytovateľ úmyselne spolupracuje s jedným z príjemcov svojich služieb, s cieľom vykonávať nezákonnú činnosť.“

18 § 97 Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte (Urheberrechtsgesetz) (zákon o autorskom práve a s ním súvisiacich právach) z 9. septembra 1965 (BGBl. I, s. 1273), v znení naposledy zmenenom a doplnenom zákonom z 1. októbra 2013 (BGBl. I, s. 3728) (ďalej len „zákon o autorskom práve a s ním súvisiacich právach“, stanovuje:

„1. Voči tomu, kto protiprávne poruší autorské právo alebo iné právo chránené podľa tohto zákona, môže poškodený uplatňovať nárok na odstránenie porušenia a v prípade rizika jeho opakovania môže požiadať o vydanie príkazu na zdržanie sa konania. Nárok na zdržanie sa konania existuje aj v prípade, ak porušenie hrozí po prvý raz.

2. Kto sa porušenia dopustí úmyselne alebo z nedbanlivosti, je povinný nahradiť poškodenému škodu, ktorá mu tým vznikla. …“

19 § 97a zákona o autorskom práve a s ním súvisiacich právach stanovuje:

„1. Poškodený má porušiteľa pred začatím súdneho konania vyzvať, aby sa zdržal konania, a poskytnúť mu príležitosť, aby spor skončil splnením povinnosti zdržať sa konania, za ktorej porušenie mu hrozí primeraná zmluvná sankcia.

…

3. Pokiaľ je výzva oprávnená… možno požadovať náhradu potrebných nákladov. …“

Vnútroštátna judikatúra týkajúca sa nepriamej zodpovednosti poskytovateľov služieb informačnej spoločnosti (Störerhaftung)

20 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že podľa nemeckého práva zodpovednosť osoby za porušenie autorského práva alebo s ním súvisiacich práv môže vzniknúť, ak k porušeniu dôjde priamo (*Täterhaftung*) alebo nepriamo (*Störerhaftung*). Nemecké súdy totiž vykladajú ustanovenie § 97 zákona o autorskom práve a s ním súvisiacich práv v tom zmysle, že zodpovednou v prípade porušenia môže byť osoba, ktorá bez toho, aby bola páchateľom alebo spolupáchateľom porušenia, k porušeniu vedome prispela (*Störer*).

21 V tomto ohľade Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) v rozsudku z 12. mája 2010, Sommer unseres Lebens (I ZR 121/08) rozhodol, že súkromnú osobu prevádzkujúcu wifi sieť s prístupom k internetu možno kvalifikovať ako „*Störer*“ v prípade, ak svoju sieť nezabezpečila heslom a umožnila tak tretej osobe porušiť autorské právo alebo s ním súvisiace práva. Podľa tohto rozsudku je primerané požadovať, aby taký prevádzkovateľ siete prijal zabezpečovacie opatrenia, akým je systém určenia totožnosti heslom.

Skutkové okolnosti sporu vo veci samej a prejudiciálne otázky

22 Pán Mc Fadden je konateľom spoločnosti ponúkajúcej na predaj alebo prenájom techniku na osvetlenie a ozvučenie.

23 Prevádzkuje miestnu bezdrôtovú sieť, ktorá ponúka v okolí jeho podniku bezodplatný a anonymný prístup k internetu. Na účely poskytovania tohto prístupu k internetu využíva pán Mc Fadden služby jednej telekomunikačnej spoločnosti. Prístup k tejto sieti bol úmyselne nechránený heslom, aby prilákal pozornosť klientov priľahlých obchodov, chodcov a susedov k jeho spoločnosti.

24 Niekedy okolo 4. septembra 2010 pán Mc Fadden zmenil názov svojej siete z „mcfadden.de“ na „freiheitstattangst.de“, aby tak upozornil na demonštráciu za ochranu osobných údajov a proti nadmernému dozoru zo strany štátu.

25 V tom istom období bolo verejnosti prostredníctvom miestnej bezdrôtovej siete prevádzkovanej pánom Mc Faddenom bezodplatne na internete sprístupnené hudobné dielo bez povolenia nositeľov práv. Pán Mc Fadden tvrdí, že sa nedopustil údajného porušenia, ale nemôže vylúčiť, že sa porušenia dopustil niektorý z užívateľov jeho siete.

26 Spoločnosť Sony Music je producentom zvukového záznamu tohto diela.

27 Listom z 29. októbra 2010 Sony Music vyzvala pána Mc Faddena, aby neporušoval jej práva k uvedenému zvukovému záznamu.

28 V nadväznosti na uvedenú výzvu podal pán Mc Fadden na vnútroštátny súd negatívnu určovaciu žalobu (negative Feststellungsklage). Sony Music reagovala na to viacerými vzájomnými žalobami, v ktorých navrhovala, aby pán Mc Fadden po prvé zaplatil náhradu škody a úroky z omeškania z dôvodu jeho priamej zodpovednosti za porušenie jej práv k uvedenému zvukovému záznamu, po druhé skončil porušovanie jej práv pod hrozbou finančnej sankcie a po tretie nahradil jej trovy konania vynaložené v rámci výzvy, ako aj trovy konania.

29 Vnútroštátny súd zamietol rozsudkom pre zmeškanie zo 16. januára 2014 žalobu pána Mc Faddena a vyhovel vzájomným žalobám podaným spoločnosťou Sony Music.

30 Mc Fadden sa proti tomuto rozsudku odvolal, pričom tvrdil, že jeho zodpovednosť nemohla vzniknúť podľa nemeckých právnych ustanovení preberajúcich článok 12 ods. 1 smernice 2000/31.

31 V rámci tohto konania o odvolaní Sony Music navrhovala najmä potvrdenie uvedeného rozsudku a subsidiárne – ak by vnútroštátny súd rozhodol, že priamu zodpovednosť nemožno pánovi Mc Faddenovi pripísať –, aby bol zaviazaný na náhradu škody na základe nemeckej právnej úpravy týkajúcej sa nepriamej zodpovednosti za škodu (*Störerhaftung*) prevádzkovateľov miestnych bezdrôtových sietí, za to, že neprijal opatrenia na ochranu jeho miestnej bezdrôtovej siete a umožnil tak tretím osobám porušiť práva spoločnosti Sony Music.

32 Vnútroštátny súd vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania uviedol, že sa prikláňa k názoru, že porušenia práv spoločnosti Sony Music sa nedopustil osobne pán Mc Fadden, ale neznámy používateľ jeho miestnej bezdrôtovej siete. Uvažuje však o vzniku nepriamej zodpovednosti (*Störerhaftung*) pána Mc Faddena, pretože nezabezpečil sieť a umožnil tak, aby k tomuto porušeniu došlo anonymne. V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd zaoberá otázkou, či vylúčenie zodpovednosti stanovené v článku 12 ods. 1 smernice 2000/31, ktorý bol prebratý do nemeckého práva prostredníctvom § 8 ods. 1 prvej vety zákona o mediálnych službách, nebráni vzniku akejkoľvek zodpovednosti pána Mc Faddena.

33 Za týchto podmienok Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I, Nemecko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice [2000/31] v spojení s článkom 2 písm. a) [tejto smernice] a v spojení s článkom 1 bodom 2 smernice [98/34] vykladať v tom zmysle, že formulácia ‚sa bežne poskytuje za odmenu' znamená, že vnútroštátny súd musí určiť, či
   a) osoba, ktorá je konkrétne dotknutá a odvoláva sa na postavenie poskytovateľa služieb, poskytuje túto konkrétnu službu bežne za odmenu, alebo
   b) či vôbec na trhu existujú poskytovatelia, ktorí túto alebo porovnateľnú službu poskytujú za odmenu, alebo
   c) sa väčšina týchto alebo porovnateľných služieb poskytuje za odmenu?

2. Má sa článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že formulácia ‚poskytovanie prístupu do komunikačnej siete' znamená, že z hľadiska poskytovania v súlade so smernicou je dôležité iba to, že výsledkom je poskytovanie prístupu do komunikačnej siete (napríklad k internetu)?

3. Má sa článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice [2000/31] v spojení s článkom 2 písm. b) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že na ‚poskytovanie' v zmysle uvedeného článku 2 písm. b) [tejto smernice] postačuje, keď sa služba informačnej spoločnosti dá k dispozícii výlučne vecne, v konkrétnom prípade sa teda sprístupní [miestna otvorená bezdrôtová sieť] WLAN, alebo je okrem toho potrebná napr. aj ‚reklama'?

4. Má sa článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že formulácia ‚nebol zodpovedný za prenášané informácie' znamená, že prípadné nároky na zdržanie sa konania, náhradu škody, vyplatenie náhrady nákladov na výzvu a súdnych poplatkov osoby, ktorá bola poškodená v dôsledku porušenia autorského práva, voči poskytovateľovi prístupu sú v zásade vylúčené alebo v každom prípade vylúčené, pokiaľ ide o prvé zistené porušenie autorského práva?

5. Má sa článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice [2000/31] v spojení s článkom 12 ods. 3 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že členské štáty nesmú vnútroštátnym súdom povoliť, aby v konaní vo veci samej proti poskytovateľovi prístupu vydali príkaz, podľa ktorého je on do budúcnosti povinný zdržať sa konania, ktorým tretím osobám umožní, aby sa prostredníctvom konkrétneho pripojenia na internet cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov poskytlo na elektronické vyžiadanie dielo chránené autorským právom?

6. Má sa článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice [2000/31] vykladať v tom zmysle, že za okolností konania vo veci samej treba na nárok na zdržanie sa konania adekvátne uplatniť článok 14 ods. 1 písm. b) [smernice 2000/31]?

7. Má sa článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice [2000/31] v spojení s článkom 2 písm. b) [tejto smernice] vykladať v tom zmysle, že požiadavky na poskytovateľa služieb sa vyčerpávajú tým, že poskytovateľom služieb je každá fyzická alebo právnická osoba, ktorá poskytuje službu informačnej spoločnosti?

8. V prípade zápornej odpovede na [siedmu] otázku: Aké dodatočné požiadavky treba v rámci výkladu článku 2 písm. b) smernice [2000/31] klásť na poskytovateľa služieb?

9. Má sa článok 12 ods. 1 prvá časť vety smernice [2000/31] s ohľadom na existujúcu ochranu duševného vlastníctva podľa základných práv, ktorá vyplýva z vlastníckeho práva (článok 17 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie), ako aj na úpravu ochrany duševného vlastníctva [v smerniciach 2001/29/ES a 2004/48], ako aj s ohľadom na slobodný prístup k informáciám a základnú slobodu podnikania zakotvenú na úrovni Únie (článok 16 Charty základných práv Európskej únie), vykladať v tom zmysle, že nebráni rozhodnutiu vnútroštátneho súdu v konaní vo veci samej, keď v tomto rozhodnutí uloží poskytovateľovi prístupu, pod hrozbou pokuty, povinnosť, aby sa v budúcnosti zdržal toho, že v budúcnosti tretej osobe umožní, aby sa prostredníctvom konkrétneho pripojenia na internet cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov (*peer-to-peer*) poskytlo na elektronické vyžiadanie dielo chránené autorským právom alebo jeho časti, a bude na rozhodnutí poskytovateľa prístupu, aké technické opatrenia konkrétne použije, aby toto nariadenie splnil?

10. Platí uvedené aj vtedy, keď poskytovateľ prístupu môže súdny zákaz fakticky splniť len tak, že vypne internetové pripojenie alebo ho zabezpečí heslom alebo v celej komunikácii, ktorá ním prechádza, kontroluje, či sa určité dielo chránené autorským právom znovu protiprávne poskytuje, pričom je to nepochybné od začiatku a nepreukáže sa to až v rámci núteného výkonu príkazu alebo uloženia sankcií?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

34 Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou snaží zistiť, či služba, ako je tá poskytovaná odvolateľom vo veci samej, spočívajúca v bezodplatnom poskytnutí bezdrôtovej komunikačnej siete, môže spadať do pôsobnosti článku 12 ods. 1 smernice 2000/31.

35 Za týchto okolností treba rozumieť tomu tak, že vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou v podstate pýta, či sa článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 2 písm. a) tejto smernice a s článkom 1 bodom 2 smernice 98/34 má vykladať v tom zmysle, že poskytnutie služby, akou je tá vo veci samej, poskytovaná prevádzkovateľom komunikačnej siete a spočívajúca v jej bezodplatnom sprístupnení verejnosti predstavuje „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle tohto prvého ustanovenia.

36 Na úvod treba uviesť, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31, ani článok 2 tejto smernice neobsahuje definíciu pojmu „služba informačnej spoločnosti“. V každom prípade posledný uvedený článok smernice 2000/31 odkazuje na tieto účely na smernicu 98/34.

37 V tejto súvislosti z odôvodnení 2 a 19 smernice 98/48 jednak vyplýva, že pojem „služba“ používaný v smernici 98/34 treba chápať ako pojem, ktorý má rovnaký význam ako pojem uvedený v článku 57 ZFEÚ. Podľa tohto článku 57 ZFEÚ sa za „služby“ považujú najmä plnenia, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu.

38 Na druhej strane článok 1 ods. 2 smernice 98/34 stanovuje, že pojem „služba poskytovaná informačnou spoločnosťou“ zahŕňa každú službu, ktorá sa bežne poskytuje za odmenu, na diaľku, elektronickým spôsobom a na základe individuálnej žiadosti príjemcu služieb.

39 Za týchto okolností treba dospieť k záveru, že služby informačnej spoločnosti stanovené v článku 12 ods. 1 smernice 2000/31 sú len tie, ktoré sa bežne poskytujú za odplatu.

40 Tento záver je podporený odôvodnením 18 smernice 2000/31, ktoré stanovuje, že síce služby informačnej spoločnosti nie sú výlučne obmedzené na služby, ktoré vedú k vzniku zmluvného vzťahu on-line, ale sa rozširujú aj na iné služby, pokiaľ tieto služby predstavujú ekonomickú činnosť.

41 Nemožno z toho však vyvodiť, že plnenie ekonomickej povahy vykonané bezodplatne nemôže nikdy predstavovať „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle článku 12 ods. 1 smernice 2000/31. Odplatu za službu poskytovanú poskytovateľom služieb v rámci jeho ekonomickej činnosti totiž nemusia nevyhnutne platiť osoby, ktoré sú jej príjemcami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. septembra 2014, Papasavvas, C-291/13, EU:C:2014:2209, body 28 a 29).

42 Platí to najmä vtedy, keď poskytovateľ služieb poskytuje službu bezodplatne na propagačné účely tovaru, ktorý predáva, alebo služieb, ktoré ponúka, takže cena tejto jeho činnosti je už zahrnutá do predajnej ceny tohto tovaru alebo služieb (rozsudok z 26. apríla 1988, Bond van Adverteerders a i., 352/85, EU:C:1988:196, bod 16, ako aj z 11. apríla 2000, Deliège, C-51/96 a C-191/97, EU:C:2000:199, bod 56).

43 Vzhľadom na predchádzajúce treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 2 písm. a) tejto smernice a s článkom 1 bodom 2 smernice 98/34 sa má vykladať v tom zmysle, že služba, akou je tá vo veci samej, poskytovaná prevádzkovateľom komunikačnej siete a spočívajúca v jej bezodplatnom sprístupnení verejnosti predstavuje „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle prvého ustanovenia, keď ju daný poskytovateľ poskytuje na propagačné účely tovaru, ktorý predáva, alebo služieb, ktoré ponúka.

O druhej a tretej otázke

44 Vnútroštátny súd sa svojou druhou a treťou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, v podstate pýta, či sa má článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa služba uvedená v tomto ustanovení spočívajúca v poskytnutí prístupu do komunikačnej siete považovala za poskytnutú, stačí, že tento prístup bude len daný k dispozícii, alebo či sa musia splniť ďalšie požiadavky.

45 Predovšetkým sa vnútroštátny súd snaží zistiť, či okrem poskytnutia prístupu do komunikačnej siete je nevyhnutné, aby jednak existoval zmluvný vzťah medzi poskytovateľom služby a jej príjemcov, a jednak, aby poskytovateľ služby robil tejto službe reklamu.

46 V tejto súvislosti v prvom rade zo znenia článku 12 smernice 2000/31, nazvaného „Mere conduit“ („Púhy kanál“), vyplýva, že poskytovanie služby uvedenej v tomto ustanovení musí pozostávať z prenosu informácií prostredníctvom komunikačnej siete.

47 Okrem toho uvedené ustanovenie stanovuje, že výnimka zo zodpovednosti stanovená v tomto ustanovení platí len na prenášané informácie.

48 Napokon z odôvodnenia 42 smernice 2000/31 vyplýva, že činnosť „púhy kanál“ má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu.

49 Z uvedeného vyplýva, že poskytovanie prístupu do komunikačnej siete nesmie prekročiť tento rámec technickej, automatickej a pasívnej činnosti zabezpečujúcej výkon požadovaného prenosu informácií.

50 V druhom rade ani z iných ustanovení smernice 2000/31, ani z cieľov, ktoré táto smernica sleduje, nevyplýva, že by poskytovanie prístupu do komunikačnej siete muselo spĺňať dodatočné požiadavky, akými by bola existencia zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom služby a jej príjemcov, alebo že by tento poskytovateľ musel vynaložiť zdroje na reklamu tejto služby.

51 Isteže, z článku 2 písm. b) smernice 2000/31 možno vyvodiť, že toto písmeno odkazuje v nemeckej jazykovej verzii na sloveso *anbieten*, ktoré možno chápať tak, že predstavuje ponuku, a teda ide o určitú formu reklamy.

52 Potreba jednotného uplatňovania a následne jednotného výkladu ustanovení práva Únie však vylučuje, aby sa v prípade pochybností posudzoval text ustanovenia v jednom z jeho jazykových verzií izolovane, a naopak si vyžaduje, aby sa tento text vykladal a uplatňoval s prihliadnutím na verzie vyhotovené v ostatných úradných jazykoch (rozsudok z 9. júna 2011, Eleftheri tileorasi a Giannikos, C-52/10, EU:C:2011:374, bod 23).

53 Ostatné jazykové verzie uvedeného článku 2 písm. b), najmä španielska, česká, anglická, francúzska, talianska, poľská alebo slovenská používajú slovesá, ktoré nevyjadrujú takýto koncept ponuky alebo reklamy.

54 Vzhľadom na predchádzajúce treba na druhú a tretiu otázku odpovedať tak, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa služba uvedená v tomto ustanovení spočívajúca v poskytnutí prístupu do komunikačnej siete považovala za poskytnutú, nemusí tento prístup prekročiť rámec technickej, automatickej a pasívnej činnosti zabezpečujúcej výkon požadovaného prenosu informácií, pričom žiadna ďalšia požiadavka nemusí byť splnená.

O šiestej otázke

55 Svojou šiestou otázkou, ktorú treba preskúmať ako tretiu v poradí, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 vykladať v tom zmysle, že podmienka stanovená v článku 14 ods. 1 písm. b) tejto smernice sa analogicky uplatní na uvedený článok 12 ods. 1.

56 V tejto súvislosti zo samotnej štruktúry smernice 2000/31 vyplýva, že normotvorca Únie sa usiloval o rozlíšenie medzi režimom uplatniteľným na činnosti Mere conduit (‚Púhy kanál‘), režimom ukladania informácií vo forme tzv. „caching“, a režimom webhostingu (uloženia informácií na hostiteľskom počítači), keďže tieto činnosti sú upravené rôznymi ustanoveniami danej smernice.

57 V tejto súvislosti z porovnania článku 12 ods. 1, článku 13 ods. 1 a článku 14 ods. 1 uvedenej smernice vyplýva, že výnimky zo zodpovednosti stanovené v týchto ustanoveniach podliehajú rôznym podmienkam uplatnenia v závislosti od druhu príslušnej činnosti.

58 Konkrétne článok 14 ods. 1 smernice 2000/31, nazvaný „Uloženie informácií na hostiteľskom počítači“, stanovuje najmä to, že na vylúčenie zodpovednosti upravenej v tomto ustanovení subjektov poskytujúcich webhosting, musia tieto subjekty po zistení, že došlo k uloženiu protiprávnych informácií, urýchlene konať, aby ich odstránili alebo k nim znemožnili prístup.

59 Naopak článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 nepodmieňuje výnimku zodpovednosti, ktorú stanovuje v prospech poskytovateľov prístupu do komunikačnej siete, dodržaniu takej podmienky.

60 Navyše ako uviedol generálny advokát v bode 100 svojich návrhov, situácie poskytovateľa webhostingu internetovej stránky a poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete nie sú z pohľadu podmienky stanovenej v článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 podobné.

61 Z odôvodnenia 42 tejto smernice totiž vyplýva, že výnimky zo zodpovednosti stanovené v tejto smernici boli upravené s prihliadnutím na skutočnosť, že činnosti vykonávané rôznymi dotknutými kategóriami poskytovateľov dotknutých služieb, najmä poskytovateľmi prístupu do komunikačnej siete a subjektmi poskytujúcimi webhosting, majú výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, a v dôsledku toho títo poskytovatelia nepoznajú informácie, ktoré sú takto prenášané alebo uchovávané, ani nemajú nad nimi kontrolu.

62 Z toho vyplýva, že službu webhostingu, ktorá spočíva v ukladaní informácií, poskytovateľ poskytuje po určitý čas. Poskytovateľ webhostingu sa preto môže dozvedieť o protiprávnej povahe niektorých informácií, ktoré ukladá, až v momente, ktorý nastane po tomto uložení, a teda je stále schopný prijať opatrenia, aby odstránil tieto informácie alebo k nim znemožnil prístup.

63 Naopak, pokiaľ ide o poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete, služba prevodu informácií, ktoré poskytuje, sa za bežných okolností časovo nepredlžuje, takže po prenesení informácie už nemá nad ňou žiadnu kontrolu. Za týchto okolností poskytovateľ prístupu do komunikačnej siete nie je, na rozdiel od poskytovateľa webhostingu internetovej stránky, často schopný prijať v neskoršom momente opatrenia, aby odstránil niektoré informácie alebo k nim znemožnil prístup.

64 V každom prípade z bodu 54 tohto rozsudku vyplýva, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 nestanovuje pre dotknutú službu nijakú ďalšiu požiadavku okrem požiadavky poskytnúť prístup do komunikačnej siete, pričom tento prístup nesmie neprekročiť rámec technickej, automatickej a pasívnej činnosti zabezpečujúcej výkon požadovaného prenosu informácií.

65 Vzhľadom na predchádzajúce treba na šiestu otázku odpovedať tak, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka stanovená v článku 14 ods. 1 písm. b) tejto smernice sa analogicky neuplatní na uvedený článok 12 ods. 1.

O siedmej a ôsmej otázke

66 Svojou siedmou a ôsmou prejudiciálnou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne a ako štvrté v poradí, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 2 písm. b) tejto smernice vykladať v tom zmysle, že existujú aj iné požiadavky než tie, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení, ktorým podlieha poskytovateľ služieb prístupu do komunikačnej siete.

67 V tejto súvislosti článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 2 písm. b) tejto smernice výslovne stanovuje len jednu požiadavku na takého poskytovateľa, ktorou je byť fyzickou alebo právnickou osobou poskytujúcou službu informačnej spoločnosti.

68 Ako vyplýva z odôvodnenia 41, prijatím smernice 2000/31 sa normotvorcovi Únie podarilo nastoliť rovnováhu medzi rôznymi dotknutými záujmami. Z toho vplýva, že celá táto smernica, a najmä jej článok 12 ods. 1 v spojení s článkom 2 písm. b), sa má považovať za vyjadrujúcu túto rovnováhu nastolenú daným normotvorcom.

69 Za týchto podmienok Súdnemu dvoru neprináleží, aby nahrádzal normotvorcu Únie a podriadil uplatnenie tohto ustanovenia podmienkam, ktoré tento normotvorca nestanovil.

70 Podriadiť výnimku stanovenú v článku 12 ods. 1 smernice 2000/31 splneniu požiadaviek, ktoré normotvorca Únie výslovne nepredpokladal, by mohlo spôsobiť narušenie tejto rovnováhy.

71 Vzhľadom na predchádzajúce treba na siedmu a ôsmu otázku odpovedať tak, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 2 písm. b) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že neexistujú iné požiadavky než tie, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení, ktorým by podliehal poskytovateľ služieb prístupu do komunikačnej siete.

O štvrtej otázke

72 Vnútroštátny súd sa svojou štvrtou prejudiciálnou otázkou, ktorú treba preskúmať ako piatu v poradí, v podstate pýta, či sa článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby osoba, ktorej práva k dielu boli porušené, požadovala uloženie povinnosti zdržať sa konania, pokiaľ ide o toto porušenie, náhradu škody, zaplatenie náhrady nákladov na výzvu a trov konania voči poskytovateľovi prístupu do komunikačnej siete, ktoré služby boli použité na spáchanie tohto porušenia.

73 V tejto súvislosti treba pripomenúť že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 stanovuje, že členské štáty musia dbať o to, aby poskytovatelia služieb poskytujúci službu prístupu do komunikačnej siete neboli zodpovední za informácie, ktoré boli prenášané príjemcami tejto služby, a to pod podmienkou uvedenou v tomto ustanovení, ktorá sa skladá z troch častí, t. j. že títo poskytovatelia nedajú podnet na začatie prenosu, nevyberajú si príjemcu tohto prenosu a nevyberajú si ani neupravujú informácie, ktoré sú prenášané.

74 Z uvedeného vyplýva, že keď sú uvedené podmienky splnené, zodpovednosť poskytovateľa služieb poskytujúceho prístup do komunikačnej siete nevznikne, a teda je v každom prípade vylúčené, aby majiteľ autorského práva požadoval od tohto poskytovateľa služieb odškodnenie z dôvodu, že pripojenie k tejto sieti bolo použité tretími osobami na porušenie jeho práv.

75 V dôsledku toho je tiež v každom prípade vylúčené, aby majiteľ autorského práva mohol požiadať o náhradu nákladov, ktoré vznikli v súvislosti s výzvou, alebo trov konania vynaložených v rámci návrhu na náhradu škody. Ak má byť taký vedľajší návrh dôvodný, je nevyhnutné, aby bol dôvodný samotný hlavný návrh, čomu bráni článok 12 ods. 1 smernice 2000/31.

76 V tejto súvislosti článok 12 ods. 3 smernice 2000/31 spresňuje, že tento článok nemá vplyv na možnosť vnútroštátneho súdu alebo správneho orgánu požadovať od poskytovateľa služieb, aby skončil alebo predchádzal porušovaniu autorských práv.

77 V dôsledku toho, pokiaľ sa porušenia dopustila tretia osoba prostredníctvom internetového pripojenia, ktoré jej bolo dané k dispozícii poskytovateľom prístupu do komunikačnej siete, článok 12 ods. 1 uvedenej smernice nebráni tomu, aby osoba poškodená týmto porušením požiadala správny orgán alebo vnútroštátny súd o vydanie zákazu proti tomuto poskytovateľovi, aby zabránil ďalšiemu porušovaniu.

78 V dôsledku toho sa treba domnievať, že článok 12 ods. 1 tejto smernice nevylučuje sám osebe ani to, že táto istá osoba môže požiadať o náhradu nákladov na výzvu a trov konania vynaložených v rámci takého návrhu, ako bol uvedený v predchádzajúcom bode.

79 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na štvrtú otázku odpovedať tak, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby osoba, ktorej práva k dielu boli porušené, mohla od poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete požadovať náhradu škody z dôvodu, že jeden z týchto prístupov bol použitý treťou osobou na porušenie jej práv, ako aj zaplatenie náhrady nákladov na výzvu a trov konania vynaložených v rámci návrhu na náhradu škody. Naopak, toto ustanovenie treba vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby táto osoba požadovala uloženie povinnosti zdržať sa konania s ohľadom na toto porušenie, ako aj náhrady nákladov na výzvu a trov konania voči

poskytovateľovi prístupu do komunikačnej siete, ktorého služby boli použité na dopustenie sa tohto porušenia, ak sa tieto návrhy týkajú alebo nasledovali po vydaní príkazu orgánom alebo vnútroštátnym súdom, ktorým sa zakazuje tomuto poskytovateľovi umožňovať dané porušovanie.

O piatej, deviatej a desiatej otázke

80 Vnútroštátny súd sa svojou piatou, deviatou a desiatou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne a ako šieste v poradí, v podstate pýta, či sa článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 12 ods. 3 tejto smernice má vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv, ako aj práv stanovených smernicami 2001/29 a 2004/48 vykladať v tom zmysle, že bráni prijatiu takého príkazu ako vo veci samej, ktorým sa od poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete umožňujúcej verejnosti pripojiť sa k internetu požaduje, aby pod hrozbou pokuty bránil tretím osobám sprístupniť verejnosti prostredníctvom tohto pripojenia určité dielo chránené autorským právom alebo jeho častí cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov (*peer-to-peer*), ak samozrejme tento poskytovateľ má možnosť voľby, pokiaľ ide o technické opatrenia, ktoré prijme na to, aby vyhovel tomuto príkazu, ale už teraz je zrejmé, že jediné opatrenia, aké môže tento poskytovateľ v praxi prijať, spočívajú v prerušení internetového pripojenia, jeho zabezpečení heslom alebo kontrolovaní celej komunikácie, ktorá týmto pripojením prechádza.

81 Na úvod je nesporné, že príkaz, ako je ten, ktorým sa zaoberá vnútroštátny súd vo veci samej, v rozsahu, v akom požaduje od poskytovateľa prístupu do dotknutej komunikačnej siete, aby predchádzal opakovanému porušovaniu práv súvisiacich s autorským právom, spadá pod ochranu základného práva na ochranu duševného vlastníctva uvedeného v článku 17 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).

82 Okrem toho, keďže jednak uvedený príkaz ukladá uvedenému poskytovateľovi prístupu povinnosť, ktorá môže mať vplyv na jeho hospodársku činnosť, a jednak môže obmedziť slobodu, ktorú majú príjemcovia takej služby, t. j. prístup k internetu, treba konštatovať, že sa zasahuje do slobody podnikania jedného účastníka, ktorá je chránená podľa článku 16 Charty, ako aj práva na informácie iných, ktorých ochrana je zaručená článkom 11 Charty.

83 Ak existuje rozpor medzi viacerými základnými chránenými právami, musia vnútroštátne orgány alebo súd členského štátu dbať o to, aby zabezpečili spravodlivú rovnováhu medzi týmito právami (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. januára 2008, Promusicae, C-275/06, EU:C:2008:54, body 68 a 70).

84 V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že príkaz, ktorý ponecháva na poskytovateľovi prístupu do komunikačnej siete, aby si zvolil konkrétne opatrenia, ktoré prijme na dosiahnutie sledovaného cieľa, môže za určitých podmienok viesť k tejto spravodlivej rovnováhe (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, body 62 a 63).

85 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že vnútroštátny súd vychádza z predpokladu, že opatrenia, ktoré môže v praxi prijať osoba, ktorej je príkaz určený, pozostávajú z troch možností, t. j. kontrolovanie celej komunikácie, ktorá týmto internetovým pripojením prechádza, prerušenie tohto pripojenia alebo jeho zabezpečenie prostredníctvom hesla.

86 Súdny dvor teda preskúma zlučiteľnosť zamýšľaného príkazu s právom Únie len na základe týchto troch opatrení navrhovaných vnútroštátnym súdom.

87 Po prvé, pokiaľ ide o dohľad nad všetkými prenášanými informáciami, také opatrenie treba hneď na úvod vylúčiť, pretože táto možnosť je v rozpore s článkom 15 ods. 1 smernice 2000/31, ktorý zakazuje, aby sa najmä poskytovateľom pripojenia do komunikačnej siete uložila všeobecná povinnosť monitorovať informácie, ktoré prenášajú.

88 Po druhé, čo sa týka opatrenia spočívajúceho v úplnom prerušení internetového pripojenia, treba konštatovať, že jeho vykonaním by došlo k závažnému zásahu do slobody podnikania osoby, ktorá síce len doplnkovo, no vykonáva hospodársku činnosť spočívajúcu v poskytovaní prístupu k internetu, tým, že by sa jej v skutočnosti úplne zakázalo vykonávať túto činnosť s cieľom napraviť porušenie spočívajúce len v porušení autorského práva bez toho, aby sa zvážilo prijatie opatrení, ktoré by do tejto slobody zasahovali menej.

89 Za týchto okolností treba takéto opatrenie považovať za nerešpektujúce požiadavku zabezpečenia náležitej rovnováhy medzi základnými právami, ktoré treba zvážiť (pozri v tomto zmysle, pokiaľ ide o príkaz, rozsudok z 24. novembra 2011, Scarlet Extended, C-70/10, EU:C:2011:771, bod 49, ako aj analogicky, rozsudok zo 16. júla 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, body 35 a 41).

90 Po tretie, pokiaľ ide o opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia heslom, treba uviesť, že toto opatrenie môže tak obmedziť slobodu podnikania poskytovateľa, ktorý poskytuje službu prístupu do komunikačnej siete, ako aj právo na informácie príjemcov tejto služby.

91 Z toho vyplýva, že v prvom rade treba konštatovať, že také opatrenie nezasahuje do základnej podstaty slobody podnikania poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete, pretože len okrajovo upravuje jeden z technických spôsobov výkonu činnosti tohto poskytovateľa.

92 Po druhé sa nezdá, že by opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia zasahovalo do základného obsahu práva na informácie príjemcov služby prístupu k internetovej sieti, keďže sa obmedzuje na to, že sa od týchto osôb požaduje, aby si vyžiadali heslo, a navyše toto pripojenie predstavuje len jeden zo spôsobov pripojenia do internetu.

93 Po tretie z judikatúry nepochybne vyplýva, že opatrenie prijaté poskytovateľom prístupu k internetu musí byť presne zacielené takým spôsobom, že musí slúžiť na ukončenie porušovania autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva treťou osobou bez toho, aby tým bola dotknutá možnosť užívateľov internetu využívajúcich služby tohto poskytovateľa na účely zákonného prístupu k informáciám. Pri neposkytnutí prístupu by zásah uvedeného poskytovateľa do slobody informácií prináležiacej uvedeným užívateľom zrejme bol z hľadiska sledovaného cieľa neoprávnený (rozsudok z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 56).

94 Opatrenie prijaté používateľom prístupu do komunikačnej siete spočívajúce v zabezpečení pripojenia tejto siete k internetu sa nejaví, že by mohlo zasiahnuť do možnosti prináležiacej používateľom internetu, ktorí využívajú služby tohto poskytovateľa pristupovať zákonným spôsobom k informáciám, pretože táto možnosť neznamená žiadne blokovanie internetovej stránky.

95 Po štvrté Súdny dvor už rozhodol, že opatrenia prijaté adresátom príkazu dotknutého vo veci samej musia byť pri výkone tohto príkazu dostatočne účinné na zabezpečenie účinnej ochrany predmetného základného práva, t. j. musia mať za následok zabránenie alebo sťaženie nedovoleného prehliadania chránených predmetov a ozajstné odradenie užívateľov internetu, ktorí využívajú služby adresáta tohto príkazu, od prehliadania týchto predmetov, ku ktorým majú prístup v rozpore s uvedeným základným právom (rozsudok z 27. marca 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, bod 62).

96 V tejto súvislosti treba konštatovať, že opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia heslom môže odradiť používateľov tohto pripojenia od porušovania autorského práva a s ním súvisiacich právach, pokiaľ títo používatelia budú nútení prezradiť svoju identitu na získanie požadovaného hesla a nebudú tak môcť konať anonymne, čo musí overiť vnútroštátny súd.

97 Po piate treba pripomenúť, že podľa vnútroštátneho súdu neexistuje okrem troch opatrení, ktoré sám navrhol, iné opatrenie, ktoré by poskytovateľ prístupu do komunikačnej siete ako tej vo veci samej, k internetu mohol v praxi zaviesť s cieľom vyhovieť príkazu, o aký ide vo veci samej.

98 Keďže zvyšné dve opatrenia boli Súdnym dvorom zamietnuté, domnievať sa, že poskytovateľ prístupu do komunikačnej siete nemusí zabezpečiť svoje pripojenie do internetu, by teda viedlo k zbaveniu základného práva na ochranu duševného vlastníctva akejkoľvek ochrany, čo by bolo v rozpore s myšlienkou spravodlivej rovnováhy (pozri analogicky rozsudok zo 16. júla 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, body 37 a 38).

99 Za týchto okolností opatrenie na ochranu internetového pripojenia heslom sa musí považovať za nevyhnutné na zabezpečenie účinnej ochrany základného práva na ochranu duševného vlastníctva.

100 Z vyššie uvedeného vyplýva, že za okolností spresnených v tomto rozsudku opatrenie spočívajúce v zabezpečení pripojenia sa musí považovať za spôsobilé zabezpečiť náležitú rovnováhu medzi základným právom ochrany duševného vlastníctva na jednej strane a slobodou podnikania poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete, ako aj práva na informácie prijímateľov tejto služby na druhej strane.

101 V dôsledku toho treba odpovedať na piatu, deviatu a desiatu otázku, že článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 12 ods. 3 tejto smernice sa má vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv, ako aj práv stanovených smernicami 2001/29 a 2004/48 vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni prijatiu takého príkazu ako vo veci samej, ktorým sa od poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete umožňujúcej verejnosti pripojiť sa k internetu požaduje, aby pod hrozbou pokuty bránil tretím osobám sprístupniť verejnosti prostredníctvom tohto pripojenia určité dielo chránené autorským právom alebo jeho časť cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov (*peer-to-peer*), ak tento poskytovateľ má možnosť voľby, pokiaľ ide o technické opatrenia, ktoré prijme na to, aby vyhovel tomuto príkazu, a to aj vtedy, ak sa tento výber obmedzuje na jediné opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia heslom, pokiaľ títo používatelia budú nútení prezradiť svoju identitu na získanie požadovaného hesla a nebudú tak môcť konať anonymne, čo musí overiť vnútroštátny súd.

O trovách

102 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

1. **Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode), v spojení s článkom 2 písm. a) tejto smernice a s článkom 1 bodom 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998, ktorou sa ustanovuje postup pre poskytovanie informácií v oblasti technických noriem a iných predpisov a pravidiel o službách informačnej spoločnosti, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998, sa má vykladať v tom zmysle, že služba, akou je tá vo veci samej, poskytovaná prevádzkovateľom komunikačnej siete a spočívajúca v jej bezodplatnom sprístupnení verejnosti predstavuje „službu informačnej spoločnosti“ v zmysle prvého ustanovenia, keď ju daný poskytovateľ poskytuje na propagačné účely tovaru, ktorý predáva, alebo služieb, ktoré ponúka.**

2. **Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že na to, aby sa služba uvedená v tomto ustanovení spočívajúca v poskytnutí prístupu do komunikačnej siete považovala za poskytnutú, nemusí tento prístup prekročiť rámec technickej, automatickej a pasívnej činnosti zabezpečujúcej výkon požadovaného prenosu informácií, pričom žiadna ďalšia požiadavka nemusí byť splnená.**

3. **Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka stanovená v článku 14 ods. 1 písm. b) tejto smernice sa analogicky neuplatní na uvedený článok 12 ods. 1.**

4. **Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 2 písm. b) tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že neexistujú iné požiadavky než tie, ktoré sú uvedené v tomto ustanovení, ktorým by podliehal poskytovateľ služieb prístupu do komunikačnej siete.**

5. **Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby osoba, ktorej práva k dielu boli porušené, mohla od poskytovateľa prístupu požadovať náhradu škody z dôvodu, že jeden z týchto prístupov bol použitý treťou osobou na porušenie jej práv, ako aj zaplatenie náhrady nákladov na výzvu a trov konania vynaložených v rámci návrhu na náhradu škody. Naopak, toto ustanovenie treba vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby táto osoba požadovala uloženie povinnosti zdržať sa konania s ohľadom na toto porušenie, ako aj náhrady nákladov na výzvu a trov konania voči poskytovateľovi prístupu do komunikačnej siete, ktorého služby boli použité na dopustenie sa tohto porušenia, ak sa tieto návrhy týkajú alebo nasledovali po vydaní príkazu orgánom alebo vnútroštátnym súdom, ktorým sa zakazuje tomuto poskytovateľovi umožňovať dané porušovanie.**

6. **Článok 12 ods. 1 smernice 2000/31 v spojení s článkom 12 ods. 3 tejto smernice sa má vzhľadom na požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv, ako aj práv stanovených smernicami 2001/29 a 2004/48 vykladať v tom zmysle, že v zásade nebráni prijatiu takého príkazu ako vo veci samej, ktorým sa od poskytovateľa prístupu do komunikačnej siete umožňujúcej verejnosti pripojiť sa k internetu požaduje, aby pod hrozbou pokuty bránil tretím osobám sprístupniť verejnosti prostredníctvom tohto pripojenia určité dielo chránené autorským právom alebo jeho časť cez internetové stránky so vzájomnou výmenou súborov (peer-to-peer), ak tento poskytovateľ má možnosť voľby, pokiaľ ide o technické opatrenia, ktoré prijme na to, aby vyhovel tomuto príkazu, a to aj vtedy, ak sa tento výber obmedzuje na jediné opatrenie spočívajúce v zabezpečení internetového pripojenia heslom, pokiaľ títo používatelia budú nútení prezradiť svoju identitu na získanie požadovaného hesla a nebudú tak môcť konať anonymne, čo musí overiť vnútroštátny súd.**

Podpisy